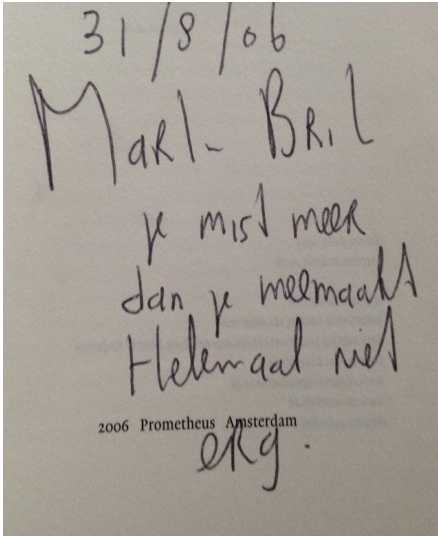

Het groenste gras

Het groenste gras

Ellen van Eck-Lucas

Schrijver: Ellen van Eck-Lucas
Coverontwerp: Ellen van Eck-Lucas
ISBN:
© Ellen van Eck-Lucas

ellenvaneck@hotmail.com
<https://foto-chemie.weebly.com>

Inhoud

1 Keukenperikelen.....	6
2 Het gevoel van.....	9
3 Poepen.....	11
4 Double Dutch.....	14
5 Wandelen.....	17
6 FOMO.....	19
7 Smile and I kiss you.....	22
8 Weekend.....	24
9 Suizende oren.....	27
10 Voorlezen.....	30
11 Klasse 1.....	32
12 Je eigen glazen ingooien.....	35
13 Onverhuld.....	48
14 Haar kleine man.....	50
15 Het gerucht van Moesman.....	53
16 Schrijven (ten tijde van Corona).....	56
17 Andere tijden.....	59
18 Keukenhof.....	61
19 De olieman.....	64
20 Namasté.....	67
21 Sjans?.....	69
22 Cybernieuws.....	72
23 Kubb.....	75
24 Stad en land.....	77
25 Familietaal.....	80
26 Feit is.....	82
27 Hot potatoes.....	85
28 Wat als.....	87
29 Rododendron.....	90
30 Een goed gesprek.....	93
31 John Dillerman.....	95
32 Valentijnsdag.....	97
33 Kunst in de publieke ruimte.....	100
34 Eieren.....	103

35 Brok in de keel.....	105
36 Zuid-Limburg.....	107
37 Het nieuwe normaal.....	110
38 Wachten is leuk.....	112
39 De zon.....	114
40 De overbuurman.....	116
41 Oorworm.....	118
42 Schaapjes.....	121
43 Bier en ballonnen.....	124
44 Hazelaartjes.....	126
45 Wijntjes.....	128
46 Nijntje.....	131
47 De slimste mens.....	134
48 Haar boekenlijst (van week 52 2021).....	137
49 Haar generatie.....	140
50 We gaan weer.....	142
51 Olympisch vuur.....	144
52 Bolloën.....	146
53 De spreekwendingen.....	148
54 Feestjes.....	150
55 Huiselijk ongemak.....	152
56 Angst.....	154
57 Patatje ´met´.....	156
58 Ooievaar.....	158
59 De sluis van West-Grafdijk.....	160
60 Zand.....	162
61 Facebook.com/ANWB.....	164
62 Raadsels.....	167
63 Geluk.....	169

1 Keukenperikelen

Nu ze zelfs de Miele-speelkeuken van haar kleinzoon heeft gedemonteerd en opgeruimd en ze dus het komend weekend niet hoeft te rekenen op spinazie à la Luci, plastic pizza's, luchtige tomatensoep en ieniemienie kopjes cappuccino, gaat het er toch eindelijk echt van komen.

Haar nieuwe keuken wordt binnenkort geplaatst.

Het heeft zo'n beetje vier jaar geduurd eer ze de eerste stappen tot aanschaf van een andere keuken heeft gezet en toen nog eens ruim vier maanden om tot een definitieve plaatsingsdatum te komen.

Wat is dat toch met haar?

Kan ze niet kiezen, is ze te gierig om haar geld uit te geven, ziet ze op tegen de rommel en het ongemak?

Ze is gelukkig wel blij... nu het er eindelijk van komt.

De oude keuken is in de afgelopen dagen steeds meer ontmanteld en bestaat nog slechts uit een stukje aanrechtblad, enkele deurloze kastjes en een groezelig onafgewerkte muur. Tijdens het leeghalen kwam ze keukenattributen tegen waar ze het bezit niet meer van wist.

Bijvoorbeeld de taart-maak-benodigdheden zoals de deegroller, smoothers, schrapers, uitstekers, spuitzakjes, paletmessen, modelleergereedschap en diverse bakvormen.

Ooit aangeschaft als start van een nieuwe hobby, maar na enkele taarten en vele extra kilo's is ze hier alras mee gestopt en heeft ze besloten het gebak maar gewoon te kopen.

Onlangs vertelde een verkoopster van de plaatselijke banketbakker haar dat de boltaartjes, waaronder het Cookiemonster-variant die ze had besteld als verrassing voor haar kleinzoon, vanuit de vrachtwagen op de straat waren gevallen.

Zie je het voor je: uiteengevallen resten van Cookiemonsters en andere fameuze kinderidolen klevend op de bumper van de bestelauto, het gekleurde fondant als plakkerig uitgekauwde

kauwgum geplet op de stoep en de restanten van het biscuitgebak en de jam op de handen en de kleding van een ontredderde chauffeur die met veel gvd's zijn dag slecht begon? Vanmorgen heeft ze haar, goedwerkende inbouwvriezer en -koelkast in de kofferbak van vreemden geschoven en de kookplaat annex oven staat op dit moment te verregenen in de tuin, waardoor het praktisch gebruik van haar oude keuken nu toch echt verleden tijd is.

De voorraad noodzakelijk gekoelde producten, is teruggebracht tot bijna nul en voor de komende dagen is ze aangewezen op de barbecue, de elektrische teppanyakiplaat, de bezorg-Chinees en eetafspraken bij vrienden.

Een tiental jaar geleden is ze met haar "dikke-buiken (zwangerschap)-vriendinnen", uit eten geweest in een plaatselijk restaurant.

Het was de laatste avond voor ook daar een grote keukenrenovatie plaats zou vinden, wat leidde tot een extravagant en onvergetelijk grand dessert.

De chef-kok heeft de "dikke buiken" een mooie avond bezorgd door enorme hoeveelheden kersencrumbles met yoghurt-bosvruchtenijs, gekaramelliseerde ananassen met vanille-ijs, crème brûlée's met frambozen, cheesecakes met limoenijs en Dame Blanches met warme chocolade te serveren, in plaats van het later op de avond in de klike te donderen.

Ze hoort haar telefoon piepen ten teken van een binnenkomende mail.

Het is een bericht van de keukenleverancier, met onder andere het onderstaande verzoek:

"Wij vragen u vriendelijk eventuele onjuistheden in het afleveradres door te geven via onderstaand telefoonnummer. Bij levering willen we de keuken in of zo dicht mogelijk bij de keukenruimte neerzetten.

Wij vragen u hier ruimte voor vrij te maken en een eventuele afgewerkte vloer af te dekken. Let hierbij op dat een verpakte keuken meer plaats inneemt dan een gemonteerde keuken.

*Daarnaast vragen wij u ervoor te zorgen dat de leidingen voor
aanvang van levering conform ons leidingadvies zijn aangelegd.
Ook is het zeer belangrijk dat de vloeren en muren egaal en droog
zijn.*

*We vragen u thuis te zijn, zodat u persoonlijk de geleverde
onderdelen kunt controleren.*

*U heeft gekozen te betalen per bank op zodanig tijdstip dat het
bedrag bij levering is ontvangen”.*

Ze pakt haar bankpas en logt in bij de ING bank...

2 Het gevoel van

Een poosje geleden is ze naar een optreden van Caro Emerald in het Bostheater geweest.

Het Bostheater is een openluchttheater aan de rand van Amsterdam, midden in het Amsterdamse bos, in de buurt van de Bosbaan.

De Bosbaan is van oudsher een roeibaan, uitgegraven ten tijde van de werkverschaffing (project om werklozen een nuttige tijdsbesteding te geven(?)) in de jaren '30.

Bij haar bekend als een donker, koud en oneindig lang stuk water, waar zij als beginnend puber ploeterend doorheen harkte ter meerdere glorie van de trainer van haar zwemvereniging die vele jonge pupillen het water in "joeg" als opening van het langebaanseizoen voor buitenwaterzwemmers.

Uitgeput en hard schrobbend heeft ze toentertijd de viezigheid en bagger uit haar oren, neusgaten en lichaamsplooiën gekregen, met het gevoel dat dit zowel de eerste als laatste buitenwater-zwemervaring zou zijn.

Het optreden van Caro met haar dansbare muziek was geweldig, temeer daar het een zwoele juni-avond was en de bestelde picknickmand, inclusief fles rosé alras "soldaat" was gemaakt. Het gaf haar een vakantiegevoel.

Onlangs las ze een column waarin voorbeelden van muziek werden gegeven die mensen in een bepaalde gemoedstoestand zouden brengen.

Het gevoel van onrust kan worden veroorzaakt door "Strawberry Fields Forever" van de Beatles en men raakt gefocust door "Eye of The Tiger" van Survivor.

Heb je zin om te dansen luister dan naar Michael Jackson met "Don't Stop 'Til You Get Enough" en voel vreugde bij "Always Look on The Bright Side of Life".

En het "Wilhelmus"?

Dat zorgt ervoor dat je je trots voelt, aldus de schrijver van de column.

Het gevoel van...

Het gevoel van te moeten niezen terwijl dat niet lukt.

Ergernis, als de ander “dubbel dipt” in het gemeenschappelijke sausje.

De ervarenheid, terwijl ze terugloopt en zucht, om zich te kunnen herinneren wat ze ging doen.

Het gevoel dat de mondhygiëniste haar geeft als zij zegt: “tandenstoker”!

Elke keer weer die pijnlijke ontdekking, omdat ze zoveel mogelijk kaarsjes met één lucifer aan wil steken.

Vertedering, die ze voelt als ze tegen haar kleinzoon zegt dat hij “een brul mag geven” als hij wat van haar wil en zij na een kwartier hem hoort brullen als een leeuw.

Het zoeken naar de vergrootglaszijde van de spiegel en bemerken dat ze er al in kijkt.

Onbedaarlijk te moeten lachen toen de kapster vlak voor Hemelvaartsdag haar laatste klantvriendelijk de deur uitwerkte met de welgemeende woorden: “Een fijne hemelvaart meneer...”.

Schaamte, omdat ze toch het 50 eurocentmuntje vanuit het winkelwagentje in haar zak laat glijden, terwijl de accordeonist voor Deen in de regen zijn hand ophoudt en haar met een meelijwekkende blik, maar uiterst vriendelijk goedemorgen wenst.

Want ach..., dat rijke gevoel van rinkelend contant geld in je hand.

Geniet daar nog maar even van, want zowel de Nederlandse Bank als acteur en columnist Joost Prinsen waarschuwen voor een cash-loze samenleving en het gevoel wat past bij dat gemis.

<https://joop.bnnvara.nl/nieuws/contant-betalen-mag-niet-verdwijnen>

3 Poepen

Bij voorbaat excuus voor de titel van dit verhaal... het is misschien wel vreselijk platvloers om over dit onderwerp te schrijven.

Er zit tenslotte een luchtje aan, het is onderbroekenlol, haar “beter in de wijde wereld, dan in een nauw gat” betoog, haar broodje poepverhaal.

En als ze bij toeval dan ook nog ontdekt wat dit woord in het Vlaams betekent, weet ze zeker dat dit haar meest krankzinnige blog gaat worden.

“Kak”, riep haar collega, terwijl ze shit bedoelde.

Het zat haar even niet mee en waarschijnlijk is ze wars van Engelse woorden in de Nederlandse taal.

Kak, shit...

Zelf zegt ze altijd “chips”, niet omdat ze schroomt om een krachtterm te gebruiken, maar meer omdat ze dan in ieder geval altijd een verwensing kan uiten.

Bij haar rust, zowel op het zelfstandig naamwoord als op het werkwoord, geen taboe.

Ze merkt best wel dat de hersenen, populair gemaakt door Erik Scherder, veel sexyer zijn dan haar darmen, hoewel het RIVM met de paarse enveloppe en veel microbiologen behoorlijk hun best doen om van de darmen het “tweede brein” te maken.

En als ze dan ook nog leest dat er zo’n honderd verschillende synoniemen voor poepen zijn, vindt ze het gerechtvaardigd om een verhaal over dit fenomeen te schrijven.

Toevalligerwijs ziet haar kleinzoon ook zo af en toe de lol in van een sanitaire grap, waarbij hij haar dan stevast schaterlachend meldt veel scheetjes te zullen laten op haar plekje in bed, of haar, als zijnde een uitverkorene, uitnodigt zijn billen af te veggen, terwijl hij drommels goed weet dat hij de leeftijd heeft dit zelf te moeten doen.

Door haar werkzaamheden in de zorg heeft ze jaren geleden voor het eerst kennis gemaakt met de “Bristol-ontlastingschaal”.

Bristol Stool Chart

Type 1		Losse harde keutels, zoals noten (moeilijk uit te scheiden)
Type 2		Als een worst, maar klonterig
Type 3		Als een worst, maar met barstjes aan de buitenkant
Type 4		Als een worst of slang, glad en zacht
Type 5		Zachte keutels met duidelijke randen (makkelijk uit te scheiden)
Type 6		Zachte stukjes met gehavende randen, een papperige uitscheiding
Type 7		Waterig, geen vaste stukjes. Helemaal vloeibaar

Een “stoelgangkaart” die ontworpen is als medisch hulpmiddel om de vorm van menselijke ontlasting te categoriseren, ontwikkeld aan de Universiteit van Bristol en voor het eerst gepubliceerd in 1997.

Poep wordt op deze kaart achtereenvolgens beschreven als losse harde keutels, zoals bijvoorbeeld noten.

Als een worst, klonterig met barstjes aan de buitenkant, of als een zachte, gladde slang.

Zachte keutels met duidelijke randen of als stukjes met gehavende randen, papperig, waterig met stukjes, of geheel vloeibaar.

Toegegeven...ook zij moest de eerste keer hier vreselijk om lachen, maar met deze schaal in het achterhoofd hebben we misschien minder schijt aan het advies “omkijken”.

Ooit is ze met een vriendin naar Corpus, een museum over het menselijk lichaam, in Oegstgeest geweest.

De reis door het lijf begon op een steile roltrap, waarvan zij vermoeden dat de opening de anus voorstelde en eenmaal in het darmstelsel aangekomen Edwin “joepiedepoepie” Rutten vertelde hoe het een broodje kaas hier vergaat.